

Barceló Latin Stride

DIMARTS, 30 DE NOVEMBRE DE 2010 02:00



(0 Vots)

El pianista presenta a l'Andorra Park Hotel un nou i singular projecte que passa pel sedàs llatí pels del flamenc, el jazz i la música clàssica

A. L.
ANDORRA LA VELLA

Tastaolletes vocacional, cul de'n Jaumet artístic que el mateix s'embarca en una gira de Lucrecia que amenitza les festes de Nadal per als clínets de Pyrénées o assumeix la direcció de l'Escola de música de la Massana, el que li faltava a Jordi Barceló (Tarragona, 1972) era donar d'una vegada a llum aquest Latin Stride Piano, probablement el seu projecte més personal, Barceló 100%, prop d'un decenni covant-lo, que aquest vespre presenta a l'Andorra Park Hotel de la capital: deu temes acabats de sortir del forn on passa pel sedàs llatí –cha cha cha, rumba, cumbia, guaracha, chorinyo...– des d'estàndars del jazz fins a pals de flamenc i –atenció– un preludi de Bach o un estudi de Chopin.

Res de nou sota la capa del cel, probablement, si no fos perquè Barceló hi aplica la tècnica del stride piano, aquella forma frenètica de tocar patentada als anys 20 per Art Tatum i Scott Joplin, entre d'altres, amb una mà –l'esquerra– seguint de la peça, i l'altra –la dreta– improvisant sobre el teclat, i aprofitant el peu lliure per tocar la clave, aplicació de percussió enganxada al tamboret inventada –l'aplicació, no pas la clave– pel mateix Barceló. El resultat, dèiem, són la desena de temes que integren un disc sorprenent, absolutament marcià en el panorama nacional, i que constitueix la culminació –de moment– d'una carrera bolcada des de fa quasi dos decennis en la música llatina.

I tot, recorda, per culpa d'El Lupa, el desaparegut cantant uruguaià de salsa a qui Barceló va acompanyar durant quasi un decenni i que va ser qui li va obrir el cel dels ritmes llatins. Precisament a la memòria d'El Lupa ha dedicat Mi piano y yo, un dels quatre temes originals del mateix Barceló presents al disc. En aquest cas, diu, el ritme dominant és el del cha cha cha. Però si per alguna cosa es caracteritza Latin Stride Piano és per la varietat: si el que busquen és un tastet de cumbia, la trobaran a Jamila i Julieta, la peça que obre el disc, inspirada per cert en les filles del mateix intèrpret –d'aquí l'estructura lúdica de l'obreta– i que es completa, com la majoria de les peces, amb les percussions malabars de Dani Forcada, que el mateix toca un cajón peruà que un pandeiro o una conga. També tasta el flamenc: a Arabesque, per exemple, tema també propi i –diu– probablement el més complex del disc, que s'acaba convertint en una cosa molt, molt semblant a un bembé cubà i on, adverteix, la tècnica del stride piano multiplica de manera insòlita l'efecte sonor: «Sembla que siguem quatre païos tocant, però sóc jo sol, amb Forcada a les percussions». També parteix directament del flamenc Andalusian, la quarta i última peça que firma Barceló: en aquest cas, del tanguillo –res a veure amb el tango, alerta–, que li ha permès evocar el mestratge de Camarón, Paco de Lucía i Tijerita, perquè –diu– «tots hem tingut en nostre moent flamenc; jo, també».

La dosi clàssica del disc la posen Bach i Chopin: del primer versiona molt lliurement un preludi de Clavecí ben temprat, clàssic pel qual han passat tots els estudiants de piano i que Barceló tortura fins convertir-lo –altra vegada– en un bembé. Poca broma. I de Chopin, un estudi de l'Opus 25 que passa pel sedàs brasiler: si el polonès aixequés el cap... El repertori de Latin Stride Piano el completen un grapat d'est'pandars de jazz: I Got Rhythm, de Gershwin; Take the A Train, popularitzat per Duke Ellington; Seresta, de Paquito D'Rivera, i –jhmhm! – Esta tarde vi llover, el celebèrrim bolero de Manzanero. Que ningú no s'espera una cosa espessa i només apta per a iniciats. Al contrari: Barceló fuig de l'onanisme virtuós i aposta, diu, per una música apta per al profà. I si volen un consell, jo me'l creuria. Provin, provin amb Latin Stride Piano. No han sentit res igual. Paraula.



Barceló, al piano, el seu hàbitat natural.
Foto: TONY LARA

Per a més informació consulti l'edició en paper.